

LÆS
inde i bladet
OM:

*Drager, store
og små*

*En ceremoni til
Sct. Georgs-
måneden*

*En philippinsk
pige og hendes
stråhat*

*Hvordan man
samler spor,
skærer fløjter og
bliver „botaniker“*

*En livlig patrulje
i Aarhus*

*Masser af
vilde indianere
på krigsstien*

*En kanotur på
Susåen*

*— og en trist
ting om
„Pigespejderne“*

Jeg lover...

Kære spejdere!

De unge iblandt jer husker fra bibelhistorietimerne Paulus, — og de gamle, som er konfirmerede, husker fra undervisningen, at han var om ikke den første så måske den største hedningemissionær, og at han grundlagde mange små menigheder i landene rundt om Middelhavet. Han var altid på vandring, men han glemte ikke de mennesker, han forlod, og sendte de breve til dem, som vi kan finde under Apostlenes Gerninger.

For små 2000 år siden skrev han en forklaring på, hvordan man lever op til den paragraf i spejderloven, der siger, at en spejder er ren i tanke som i ord og gerning.

Ja, det er da mærkeligt at tænke på!

Men han skriver, som følger, til den menighed, han har forladt i Filippi: *„Ellers, brodre, alt som er sandt, alt som er ædelt, alt som er ret, alt som er rent, alt som er værd at elske, alt som folk taler vel om, alt som måtte findes af godt og rosværdigt — hav øje for det!“*

Det, som blev skrevet den gang, hvor verden så helt anderledes ud — men forresten ikke var så meget mere fredelig end nu — er det samme, som jeres førere fortæller jer i dag så mange år efter op under og på selve Sct. Georgsdagen.

At være ren, holde sig ren, er ikke et spørgsmål om at skutte sig selvfærdigt og synes, at man lever da et meget pænt liv, man er da heldigvis ikke som visse andre — næ, uhada! Nej, det er ikke nok, fortæller den vandrende apostel os om, og han kendte livet og dets hverdags vilkår fra sine menigheder: Man skal have for øje og gøre sig umage for at se *det* og finde *det* frem, det, som er sandt, ædelt, rent, retfærdigt og — og det kan jeg så godt lide — alt det, „som folk taler vel om“.

Det siges af en erfaren mand, som kender sine medmenneskers små og store skrøbeligheder. Vi lytter til så meget, som ikke er værd at høre på, småsladder, lidt ondskabslad kritik, alt for meget, som vi hverken bliver bedre eller gladere af at høre på. Det er ikke enhver givet at kunne vende en snak, så den får en anden form eller tone. Men

vi kan allesammen gå vores vej fra en gruppe, om hvilken der står som en os af sladder, og vi kan vende det dove øre til, når man vil drage os ind i en snak, hvor man ondskabsladt nedrakker medmennesker.

Ingen i hele verden kan vide noget om, hvilke kampe det enkelte menneske, den enkelte lille eller store spejder må udkæmpe for at holde sig ren i sine tankebaner. Vi véd kun selv, om vi er passive eller aktive spejdere også på dette punkt.

Men læs dem igennem igen, de gamle apostelord, og tænk på det mærkelige i, at en mand for 2000 år siden har givet den bedst tænkelige fortolkning af en spejderlovsparagraf, der er skrevet så længe efter!

Immerosi

Billedet på næste side

er fra Esaias Kirke i København. — Jeg bad bladlusene om at finde ud af, hvor J. Skovgaards billede fandtes og skaffe et billede deraf til „Pigespejderne“. Det gjorde de — for de er nemlig kvikke.

Nu spørger vi jer: Har I ikke i jeres by et billede, en statue el. lign., der forestiller Sct. Georg og dragen?

Eller har I, når I besøgte en fremmed by, set et kunstværk med dette motiv?

„Pigespejderne“ vil gerne lære jeres „Sct. Georg og dragen“ at kende.

INDHOLD

	Side
Kære spejdere	46
Drager er til — og de må bekæmpes!	47
Pigen og stråhatten	48
„Pigespejderne“ udkommer ikke mere!	49
Postbox	50
Svar på februaropgavens 10 spørgsmål	50
Hvis du har besøgt Our Chalet	50
Lysceremoni fra Norge (spejderloven)	51
Egernpatruljen (2. Aarhus)	52
Er din cykle i orden?	53
Duelighedstegnet „Botaniker“	54
Mon ikke I kunne have lyst til at sige jeres mening ...	55
I har vel ikke glemt —	55
Småtterier	56
Ugh! Ugh! Det vrirler med indianere	58
Tinka	60
Senior-stof: Sådan gør vi — i Topmejererne	61
Naturkendskab	61
Så tipper vi	63
En sporsamling	63

Joakim Skovgaard, mosaik: „Sct. Georg og dragen“

Drager er til – og de *må* bekæmpes!

Sikke noget vrøvl, siger du måske, for drager eksisterer jo slet ikke, de er bare fantasifostre, ildsprudlende rædsler, som man læser om i gamle eventyr. Den slags tror man jo i vor oplyste sputniktid ikke på.

På en måde har du jo ret. Men der findes nu også i vor tid mange slags drager – selv om de måske nærmest er symbolske; der er både store og små drager at tage sig i agt for og bekæmpe. Også nu er det nødvendigt at udvise vilje, mod og udholdenhed, – som St. Georg havde, da han vovede at tage kampen op med den frygtelige drage. Uden kamp kan det gode ikke sejre over det onde.

Noget af det værste, der kan hænde med en pige, er, at hun selv bliver til en drage, en af dem med et hårdt blik og en giftig tunge, der får omverdenen til at ryste for, at hun skal kaste sig over det, som er deres, for at hugge kloerne i det og ødelægge det.

En sådan drage vil du vel ikke være – nej, hvem vil det? Ønsker vi ikke alle netop at kunne være til glæde for dem, vi inderligt holder af, og dem, vi til daglig træffer i skolen, på arbejdspladsen, eller hvor vi ellers færdes? Så længe vi har dette ønske, altid at glæde, hjælpe, forstå og tilgive, så kæmper vi en uafbrudt kamp mod store og små drager.

På vor vej møder vi drager af forskellig slags; vi skal slås med grimme tanker, der opstår hos os selv, og „historier“ andre fortæller os, med uærlighed og dårligt humør både hos os selv og andre, men det gælder om at møde dragerne uden at bukke under for deres magt.

Altid at være beredt og på vagt mod dragehovederne, hvor de så end stikker op, er ikke bare vor opgave som spejdere, men som mennesker.

Opgiv aldrig kampen!

(Fra *Pilbågen*)

at den ukendte philippinermænd, som stod foran mig, gav mig sin egen hat af lutter venlighed, fordi han havde forstået på mine fagter, at jeg ingen havde.

Jeg blev helt flov over min uvenlighed og skyndte mig at takke ham hjerteligt. Hatten blev hurtigt og i smug vasket fri for hårpomade, og den blev ligeledes brugt flittigt. Den hænger forresten nu på min væg herhjemme til minde om lejren i Manila.

Men det allerbedste kommer nu og er den lille philippinerpiges replik i slutningen af lejren. Hun sagde med dyb alvor: „*Havde* jeg bare haft en hat til — magen til den anden —, så ville jeg have givet dig den. Men desværre, der fandtes kun en eneste af den slags!!!“ *Dorthe*

Sådan er „de andre“...

PIGEN OG STRÅHATTEN

I fortsættelse af de tre andre artikler, vi har haft om udenlandske spejdere — „Er de andre høfligere end vi?“ — skriver Dorthe om en oplevelse på Philippinerne.

Jeg oplevede i verdenslejren på Philippinerne en lille solstrålehistorie, som jeg kunne tænke mig at give videre til jer. Den handler om en dejlig stor philippinsk stråhat og en sortkrollet philippinerspejder. Jeg havde længe set hende og tænkt: „Nej, hvor er hun sød!“

En dag spurgte jeg hende, om ikke jeg lige måtte fotografere hende med stråhatten på, fordi jeg syntes, den klædte hende så godt. Men dér havde jeg allerede sagt for meget. Philippinerne er så hjertelige og gode af sig, at de vil gøre alt for at opfylde deres gæsters ønsker, selv om det skulle komme til at koste deres sidste centavos. Så da jeg om aftenen kom ind i bambushytten, lå den flotte stråhat på min lejr seng under moskito-nettet.

Jeg var selvfølgelig meget over-

rasket og glad og brugte hatten hele tiden i den stærke tropesol. Men en dag forsvandt den, og da jeg havde set et glimt af den på hovedet af en arbejdsmand (sådanne havde vi nemlig også i lejren), gik jeg ned for at spørge efter den hos arbejdsholdet. Men mændene rystede benægtende på hovedet og kendte tilsyneladende ikke noget til historien.

Vi skulle på tur, og tanken om en hel dag i den stærke sol fik mig til at gå til angreb på arbejdsholdet endnu engang. Det foregik på fingersprog, da de ikke kunne engelsk og jeg ikke deres dialekt. En arbejder sprang til og stak mig en forkert hat i hænderne, men nu var det mig, der virrede med hovedet, — for jeg havde sat mig for, at jeg ville have min egen hat. Jeg troede, de ville stikke mig blå i øjnene, indtil jeg pludselig forstod,

To philippinerspejdere. Den mindste af dem er hende, historien handler om.

„Pigespejderne“ udkommer ikke mere!

*Korpsets bestyrelse har ved sidste møde vedtaget, at „Pigespejderne“ må ophøre at udkomme.

**Det har desværre vist sig, at interessen for bladet er utrolig ringe, idet så godt som ingen spejdere læser deres Blad.*

*Meddelelser af vigtighed vil blive bekendtgjort i Førerbladet. Troppens spejdere må klare sig med at kigge på opslagstavlerne i tropslokalet.

Vi har henvendt os til økonomichefen og spurgt hende, hvordan det kan være, at man har taget så drastisk en beslutning så pludseligt.

„Pludseligt,“ siger hun, „det er skam ikke pludseligt. Vi har længe haft „Pigespejderne“ i kikkerten. Da vi nu gennemgik regnskaberne, blev vi klare over, at vi måtte skære udgifterne ned i år. Man har så foretaget en undersøgelse af, hvor mange spejdere, der ikke læser deres blad, og hvor mange, der overhovedet aldrig tager det med hjem. Det viste sig at være så høj en procent, at det er for dyrt for korpset at lave et blad til de få, der læser det, derfor går bladet ind.“

Hos chefen for kulturelle anliggender får vi med et vemodigt lille smil historien. — En af bladets medarbejdere (en såkaldt bladlus) var kommet til et tropsmøde. Tropsføreren medbragte bladbunken og oplyste spejderne om, at her var „Pigespejderne“, hvortil en spejder havde råbt: „Nå, så får vi igen noget at fyre op med!“ — Bladlusen, der vidste, hvor meget arbejde der går forud for udgivelsen af et nummer af bladet, blev meget trist og klagede sin nød til redaktøren, der henvendte sig til kulturchefen, der mente, det ville være godt at starte en

lille undersøgelse blandt landets spejdere for at bevise, at det ikke var så galt alle steder.

Det viste sig, at det var værre, end man troede.

Man har spurgt 100 forskellige spejdere i 100 forskellige troppe (uden at de fik mistanke om, at det var en alvorlig undersøgelse) om deres mening.

Resultaterne var meget nedslående. Her har I dem i hovedtrækkene:

Spørgsmål 1: Kender du korpsets blad?

Alle 100 spejdere vidste, at der eksisterede et blad, de 34 vidste, hvad bladet hed, men kun 3 kunne huske, hvad forsidebilledet i februar havde forestillet.

Spørgsmål 2: Får du bladet regelmæssigt?

11 svarede, at de fik det inden den 20. i måneden.

14 vidste ikke.

43 fik det måneden efter eller et par stykker på en gang.

32 fik det enten ikke, fordi de ikke kom til det møde, hvor bladene blev uddelt, eller de glemte at få det med hjem.

Spørgsmål 3: Hvad læser du i bladet?

1 påstod, at hun læste „månedens vers“.

3 sagde, at de gerne læste historier, hvis de ikke var for lange, men det var de altid.

52 sagde, at de læste altid Tinka, men ellers ikke noget rigtigt, men „kiggede“ altid i bladet (helst bagfra).

15 kiggede på instruktionstavlerne, når de handlede om duelighedstegn, „de var ved“.

4 svarede, at de sommetider læste noget, og at patruljen altid løste krydsen, hvis den kunne (så gik patruljemødet nemlig med det).

25 meddelte, at de meget hellere ville læse andre blade eller se TV, for „Pigespejderne“ var så kedeligt, og de læste det aldrig.

Ingen af de 100 adspurgte kunne nævne en eneste ting i bladet, der havde moret eller interesseret dem, eller en artikel, de havde læst til ende.

Tænk, at det var så slemt!

Chefen for de kulturelle anliggender var meget ked af det, men forstår godt, at vi må finde frem til andre måder at få spejderne i tale på. Man overvejer at lave et mødreblad i stedet, da mødre jo i reglen kan læse.

Chefen for planlægning af morsomt spejderar-

I 43 år har vi haft vort eget blad.

bejde har vi også besøgt. „Desværre er patruljeførerbladet jo også gået ind. Vi prøvede at springe en måned over for at se, hvad patruljeførerne ville sige, når deres „Budstikke“ ikke kom.“

„Hvad sagde de?“

„Ingenting, de opdagede det aldrig!“

— — —
Det hele er en umådelig trist historie. — Hvad gør vi nu? — Vi græmmes.

Det eneste lyspunkt er, at det hele er en — —
aprilsnar!!!

POSTBOX

Denne gang gælder det blåmejsere og blåmejser. Her i Korinth, hvor jeg går og har det dejligt, er der nogle vågne blåmejser, der så gerne vil skrive breve til blåmejser i andre dele af Danmark, de skriver nu til mig og beder om adresser; jeg har 8, der ønsker Sjælland, 1 der ønsker København, 1 der ønsker Brønderslev. Nu må blåmejsere fortælle om, hvor morsomt det er at få brev og høre, hvordan andre blåmejser arbejder.

Alle andre tilbudte adresser er afsendt til de ønskede lande, og så er det bare at vente og håbe på svar.

En patrulje i Jylland (12—15 år) vil gerne i forbindelse med en patrulje et eller andet sted i Danmark.

En seniorspejder fra U. S. A. vil gerne have forbindelse med en gruppe eller en enkelt seniorspejder, der arbejder med „World Ranger Certificate“, og hun stiller foreløbig 7 forskellige spørgsmål. Brevet vil blive sendt til dem, der melder sig først.

Fromse

PATRULJEFØRERE!

Desværre har I måttet undvære Budstikken i nogle måneder, men nu kan vi glæde jer med, at I atter vil få den efter sommerferien.

Spejderudvalget

Svar på februaropgavens 10 spørgsmål

1. 23,78 m (martsbladet).
2. Maj trop, Kbh. 1. distrikt o. s. v. (juni-jubiladet).
3. I majbladet.
4. I decemberbladet.
5. I Hverringe.
6. „Korpsets førende patrulje“ (januar-februarbladet).
7. Lejrspot til hest (aprilbladet).
8. 11,25 kr. — 9,75 kr.
9. 9 kr. (jubilæumsbladet).
10. Flygtningehjælpen.

Vinder blev: Merete Maarbjerg, IV Lyngby trop.

Hvis du har besøgt Our Chalet

så vil du være interesseret i at læse disse linier — jeg kommer nemlig på tiggerfødder for at bede om lidt penge, for hvilke du får meget lidt ud over en vældig god samvittighed.

Er du medlem af F. O. O. C.?

Hvis du er, behøver du ikke at læse videre her, men hvis ikke, vil jeg gerne bede dig om at blive det. F. O. O. C., Friends of Our Chalet, kender du ikke den forening? — Nåh, nej, men så skal jeg fortælle dig lidt om den. Det er en sammenslutning af alle os, der en gang eller flere har haft den store chance at besøge Our Chalet; det er vort ønske at give det kære hus dernede i bjergene en lille økonomisk håndsrækning — en 2-krone eller en 5-krone eller mere en gang om året; alle beløb er lige velkomne, små som store, så størrelsen bestemmer du og din pung. Du vil i så fald få tilsendt en giroblanket i oktober-november, så administrationen er ikke indviklet; desuden får du et brev fra Pen et par gange om året, det fortæller om, hvordan alt står til, og hvad nyt der er at berette.

Pengene går ikke ind i husets drift, men har sit eget regnskab, og de bliver brugt til forskellige formål efter the Guider in charge's forslag — f. eks. et nyt flag, verdensflag og schweizisk vimpel (der bliver slidt mange op i årenes løb), hjælp til den nye filmfremviser, som vi lige har fået (den kostede lige så meget, som vi giver for en lille bil her i Danmark), ny vaskemaskine o. s. v. Der er altid et eller andet, som staben ønsker sig til hjælp i arbejdet og til glæde for os alle.

Holland har i mange år været trofast med at sende et beløb, desuden Sverige, Finland og Danmark, og fornylig er Storbritannien og Schweiz kommet med. Men Danmarks antal af „venner“ er alt for lille i forhold til de snart mange glade blå, der har været lykkelige for deres besøg dernede.

Skulle vi ikke prøve, om vi kunne ændre dette forhold lidt? Hvor ville du nyde, hvis et stort ønske er blevet opfyldt, næste gang du kommer, og du véd, at du har været med til at glæde os alle.

Altså, før du går i seng i aften, sender du et brev-kort til

Fru Helga Engberg Lind,
Egevangsallé 7, Sorø,

og fortæller, at du også gerne vil være med, ikke osse?

Løyer

Lysceremoni fra Norge

Ti spejdere på rad, hver med et lys i hånden. Føreren har et tændt lys. En spejder ad gangen kommer frem og tænder sit lys hos føreren og læser så sit vers. Man kan også lade spejderen læse hele verset og føreren ingenting. Hvis ceremonien er uforberedt, kan man have klippet versene op og dele dem ud, så hver spejder læser sit. Men det bedste er selvsagt, at spejderne kan sine linier udenad.

★

Spejderloven

Spejder: Mit lys vil jeg tænde,
for *sandhed* klart skal det brænde.
Fører: Ja, sanddru en spejder skal være,
sandhedens lys skal du bære.

Spejder: Mit lys vil jeg tænde,
for *troskab* klart skal det brænde.
Fører: Vær trofast mod Gud, mod dit land og dit hjem,
så kan du frejdigt i livet gå frem.

Spejder: Mit lys vil jeg tænde,
for *hjælpsomhed* skal det brænde.
Fører: Vær hjælpsom, en gammel regel du høre,
en god gerning hver dag skal vi gøre.

Spejder: Mit lys vil jeg tænde,
for *venlighed* skal det brænde.
Fører: Vær venlig mod alle, lille og stor,
vi spejdere har venner over hele vor jord.

Spejder: Mit lys vil jeg tænde,
for *høflighed* skal det brænde.
Fører: Vær høflig mod alle, sådan lyder loven,
en spejder er aldrig snobbet eller hoven.

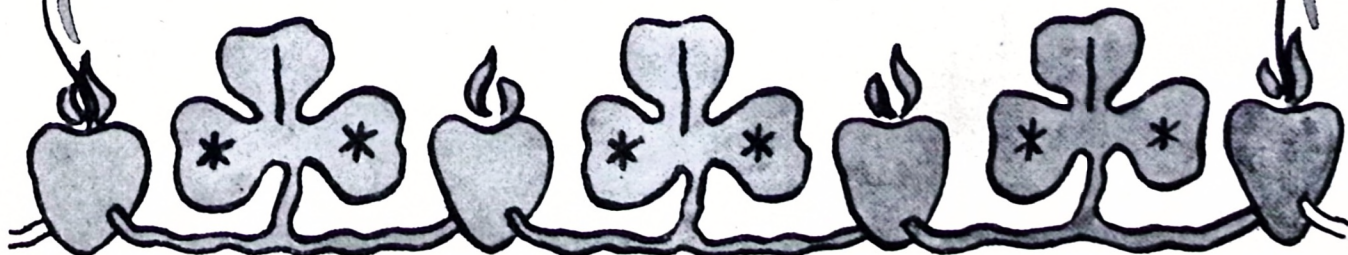
Spejder: Mit lys vil jeg tænde,
for *godhed mod dyr* skal det brænde.
Fører: Blomster og dyr, de er vore venner,
ja, næsten alt i naturen vi kender.

Spejder: Mit lys vil jeg tænde,
for *lydighed* skal det brænde.
Fører: En spejder villigt og glad vil lyde
den, som har pligt og ret til at byde.

Spejder: Mit lys vil jeg tænde,
for *glæde og smil* skal det brænde.
Fører: Når en spejder tager sin torn med et smil,
da lettes selv den tungeste mil.

Spejder: Mit lys vil jeg tænde,
for *sparsommelighed* skal det brænde.
Fører: Ikke smålig, men nøjsom være,
fornuftig og sparsom, det må du lære.

Spejder: Mit lys vil jeg tænde,
for *renhed* klart skal det brænde.
Fører: Sig aldrig andet end Far må høre,
gør aldrig andet end Mor kan se,
tænk aldrig noget du føler,
du må skamme dig ved.

EGERN PATRULJEN

Egernjagten er endt! Det blev en Egernpatrulje i Hundested, der blev udtaget til den fællesnordiske artikel, men denne beretning fra 2. Århus er imidlertid så god, at jeg synes, at I alle skulle have fornøjelsen af den. — Den var bare for lang til konkurrencen, og jeg synes, det var synd at forkorte den. Måske nogle af jer har lyst til at fortælle om jeres patrulje til „Pigespejderne“.

Kom frit frem, Hjorte og Glenter!

Først skal I høre vores patruljesang:

Små Egern er vi alle, og når vi os det kalde,

så må der være mening i det dyr, der op ad stammen iler og hen ad grene piler

og er i hele skoven den muntreste fyr.

For vi vil nemlig lære som egern at være

og selv i modgang ikke kny men springe af sted på ny. — — —

Lene er ny — og Lotte tegner i sin fritid

Engang fik Lotte en gammel naturhistoriebog af sin farfar. Hun tog den straks med til et patruljemøde, og vi begyndte at studere alt det, der stod om egernet. Vi fandt da ud af, at egernet i skræk og stærk sindsstemning siger: „duk, duk“, og når det er veltilfreds frembringer en pibende lyd. Derfor siger vi altid „duk, duk“, når vi møder hinanden og skriver til hinanden, og når vi siger farvel, frembringer vi en pibende lyd.

— — —
Nu skal I høre, hvad vi laver: For tiden er vi travlt optaget af at samle aviser ind til Congohjælpen. Store stakke aviser hober sig op i vores tropslokale „Andegården“. Vi mødes også uden for patruljemøderne. Vi spiller allesammen bordtennis og er begyndt at holde nogle turneringer ude hos Lotte.

Før jul fik Strik en mægtig fin opskrift på billig marcipan, så vi lavede konfekt til et møde. Før jul lavede vi også en masse julepynt.

— — —
„Andegården“, ja, den må vi da også skrive noget om. Man kan egentlig ikke sige, at den er rodet, men der er dog altid lidt i vejen. Enten hænger billederne skævt, eller også er der en masse aftryk af snavsede fødder på gulvet; Ja, det kan endda hende, at der ligger æbleskrog, nødde-

kerner o. lign. Alle i troppen undrer sig over, at det er sådan. Ingen af de andre kan hitte ud af det. Men vi Egern har fremført en ganske bestemt teori om det. Vi tror bestemt, at der bor nogle nisser under gulvet. — Vi har skrevet et skuespil over fænomenet, og det fremførte vi til tropens julemode.

Nu skal I høre lidt om de forskellige „Egern“: Chip og Chap laver alting sammen. Chip er rodhåret, og Chap har mørkebrune egernøjne. De er egentlig vidt forskellige de to. Chip er stille og holder sig (som den eneste af os) lidt i baggrunden, mens Chap gerne vil vise, at hun er en vældig gæv fyr. De har dog det til fælles, at de begge spiller klaver. Chap er 14 år, hun blev først spejder for et par måneder siden, men med vældig energi har hun taget fat på spejderarbejdet og bruger nu næsten al sin

Lap og Paw, Snor og Strik og Tov er vist nogle grinebidere

fritid til at tage prøver og duelighedstegn eller til at hjælpe Lotte med at tilrettelægge møder og ture. Chip er 12 år. Hun tager sig af patruljens dagbog. I sin fritid læser og svømmer hun.

Lap og Paw (pote) er også to mod-sætninger. Paw er 11 og Lap er 12½ år. Paw er patruljens mindste og er en rigtig lille spilopmager. Til store parader o. l. har hun tendens til at forsvinde fuldstændigt, men det ender dog gerne med, at vi hører en lille stemme langt borte, der siger: „Jeg bli'r væk!“. For at hun imidlertid ikke helt skal løbe fra os på ture, så har Lap påtaget sig det ansvarsfulde job at holde øje med hende. Lap er meget optaget i hele sin fritid. Hun syr, strikker og svømmer og danser. Foruden det arbejder hun som en rasende med prøver, hun er næsten i stand til at tage 1. kl. prøven (Lap er patruljens materialeforvalter). Paw spiller håndbold og svømmer.

Snor, Strik og Tov er også vidt forskellige typer. Snor (13 år) er vældig fornuftig. Hun står for patruljens regnskab, hvilket hun gør yderst samvittighedsfuldt. Når vi andre bliver for højroastede, prøver hun altid, med mere eller mindre held, at få os til at tie stille. Strik (også 13 år) derimod

er fuld af liv, og hun er altid i godt (til tider for godt) humør, men når hun vil, så kan hun virkelig også bestille noget. Strik er lokalevagt. Snor og Strik er næsten altid sammen. De laver træarbejder og tjener penge som barnepiger. Snor danser også. Tov (12½ år) er en mellemtung mellem Snor og Strik. Somme tider er hun ualmindelig alvorlig, til andre tider mægtig pjattet. For øjeblikket er hun vældig opsat på at få nogle prøver. Hun spiller bordtennis og svømmer og danser.

Lene er 13 år og er lige kommet ind i patruljen. Derfor kender vi hende ikke rigtigt. Det indtryk, vi har fået af hende, er, at hun er meget livlig, altid er hun ved at dø af grin, mens hendes røde, lange hestehale flyver om hovedet på hende. Hun laver kludeklip og spiller badminton.

Lotte er 14 år og patruljefører. Hun blev fører for Egerpatruljen, lidt før hun var blevet 13 år. Hun har lige taget riddersnoren. Hun er meget lunefuld. Det ene øjeblik er hun vældigt opsat på at få patruljen til at bestille noget, og det andet øjeblik pjatter hun, eller hun kan sidde og fantasere om alt muligt og umuligt. Hun har i det hele taget en livlig fantasi, og inden vi ved af det, diskuterer vi patruljens rejser til Canada og Polynesien. Foreløbig er det jo bare luftkasteller, men måske engang.

Hvis hun ikke er beskæftiget med spejd, går hun lange ture i skoven eller tegner, laver lærarbejder eller læser.

Ja, sådan er vi altså hver for sig, og vi synes, vi har det vældig godt sammen.

Vi er optaget af meget forskelligt, alt efter hvad forholdene byder. Ind imellem ta'r vi på en masse ture, hvor vi træner til prøverne og den årlige divisionskonkurrence. Men vi holder allermest af bare at gå rundt i skoven og på stranden og kikke og lege forskelligt.

Egernpip fra Chip, Paw, Lap, Snor, Strik, Tov, Lene og Lotte. (Mest Lotte tror jeg. Red.)

Chip og Chap spiller klaver

ER DIN CYCLE I ORDEN?

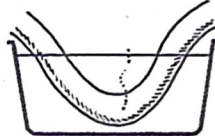
HVIS LUFTEN SIVER UD, SÅ PRØV FØRST OM VENTILEN ER I ORDEN. VENTILGUMMIET HELT OG INGEN URENHEDER,

DET VAR IKKE DET? VEL! SÅ TAG RINGEN UD, PUMP DEN OP, OG PRØV OM DEN ER UTÆT OMKRINGVENTILHOVEDET; DET ER SVERT AT ORDNE SELV

DU ÅNDER LETTET OP; DET VAR HELLER IKKE DET

TAG RINGEN UD, PUMP DEN OP - DU KAN HVERKEN SE ELLER HØRE NOGET? VEL! SÆNK DEN SÅ STYKKE FOR STYKKE OG NOGET VIL VISE SIG. AFMÆRK STEDET MED BLÆKSTIFT.

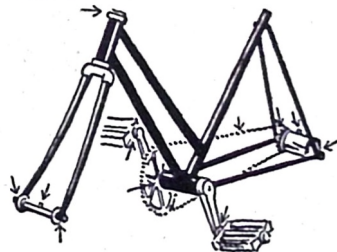
RENS STEDET MED BENZIN ELLER MED SANDPAPIR OG FORDEL RIGELIGT AF SOLUTION OVER STØRRE AREAL, END LAPPEN ER STOR, OG

LAD DET TØRRE FJERN DÆKKET PÅ EN LAP, LÆG DEN OVER HULLET, OG PRES DEN HÅRDT NED, OG PÅSE, AT DEN SLUTTER TÆT TIL HELE VEJEN RUNDT

OG SÅ SKAL CYCLEN HAVE OLIE, MINDST EN GANG OM MÅNEDEN, OG HVIS DU BRUGER DEN MEGET, SMØR DEN HVER ANDEN UGE,

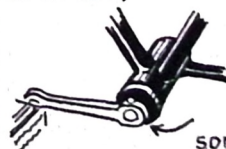
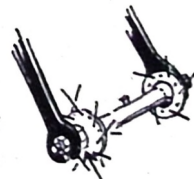
HER HAR DU SÅ ET SKEMA OVER ALLE DE STEDER HVOR MASKINEN SKAL SMØRES

DET ER KLOGEST AT VÆNNE SIG TIL AT TAGE DEM I EN BESTEMT RÆKKEFØLGE; SÅ GLEMMER MAN IKKE NOGEN,

-HUSK SMØREOLIE ER CYCLES NØDVENDIGE VITAMINER

ER DER "SLØR" I HJULET SKAL KONUS-SKRUEEN BLØT STRAMMES LIDT, MEN ER DER KNASEN I LEJET MÅ DU HELLERE LAD CYCLESMEDEEN SE PÅ DET,

DET SAMME GELDER "SLØR" I KRANKEN; DET KAN IKKE BETALE SIG AT OFRE TID PÅ DEN; DEN TID ER SOM REGEL SPILDT,

- KRANK OG NAV ER IKKE HVER MANDS JOB AT ORDNE

am.

Duelighedstegnet „Botaniker“

Har du tænkt dig at tage „Botanikermærket“, så må du ud at opleve alt det, der sker i naturen, i skov og mark, ja, vi kan godt sige alle vegne.

Begynder du i forårstiden, kan du følge de første spirer frem til blade og blomster, senere frugter og fro.

Læg mærke til, hvor forskellige planter og blomster kan være, ofte har en plante to slags blade, og to blomster af samme navn kan være forskellige i farver og form.

Når du tager ud for at finde blom-

*Kom — her er
i tusindvis
af dem!*

ster til dit herbarium, sørg så for at have aviser og flora med, aviserne er til at lægge blomsterne i pres i. Ved hjælp af floraen bestemmer du navn og familie på blomsten. Når du har fundet ud af det, skriv det da op med det samme ved blomsten, så du ikke glemmer det. Giv dig god tid, når du lægger blomsten i pres, pas på at bladene ikke krøller. Prøv om du ikke kan lave dig en blomsterpres-ser af træ, som du kan tage med på turen, så kan du presse dem med det samme.

Har du lært at bruge en flora i skolen, er det ingen sag; hvis ikke så tager du alligevel fat selv. Du skal bare lægge rigtig godt mærke til selv de mindste ting ved planten, det har ofte den allerstørste betydning. Hustrups flora er god, du kan også bruge Politikens flora i farver for at overbevise dig om, at du har fundet frem til det rigtige navn.

Når du vil plukke en plante, så tag den aldrig et sted, hvor der kun står den ene plante eller blomst, vælg et sted, hvor der er mange.

BOTANIKERMÆRKETS VIGTIGSTE
PUNKT ER UDEN DISKUSSION
BLOMSTERSAMLINGEN

BOTANIKER

MAN KAN PRESSE
BLOMSTER VED
HJÆLP AF ET PAR
MURSTEN
ELLER MELLE
ET PAR
BRÆDDER;
MEN DU
SKULLE NU
HELLERE BRUGE
SÅDAN EN FIKS
RAMME;

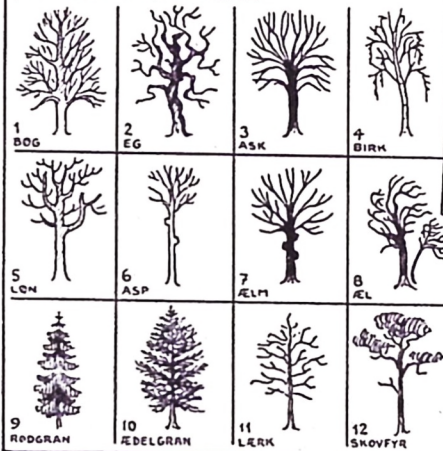
NETTET
LETTER
FORDAMP-
NINGEN

NAVNE-
SEDLER
MED
GUMMIERING
KAN KØBES

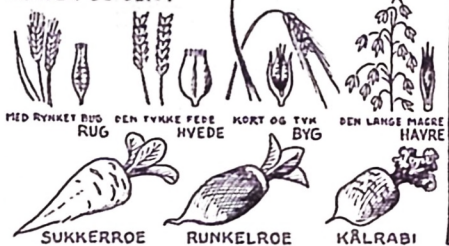

DU VIL SENERE PÅSKØNNE AT DU UDFØRTE
HERBARIET OMHYGGELIGT OG FIKST!

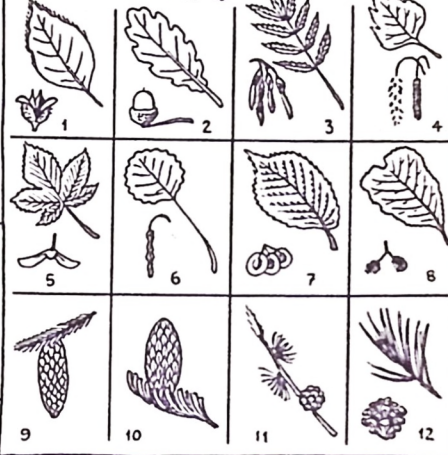
7 AF DISSE 12 SKOVTRÆER

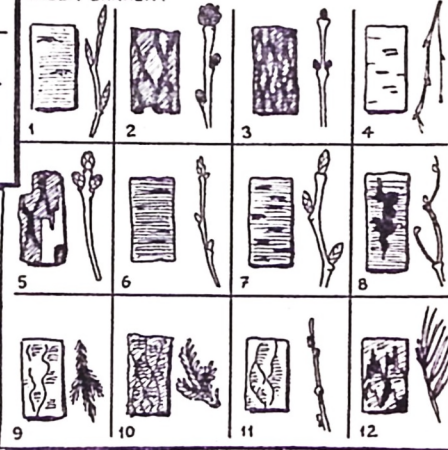
KENDER DU DEM?

-OG DERES BLADE
OG FRUGTER.

-MEN KAN DU OGSÅ KENDE EN BLADLØS GREN
ELLER BARKEN?

Når blomsterne er pressede og helt tørre, klæbes de med klæbestrimler på hvidt tegnepapir. Skriv så plantens navn, familie, findested og dato.

På samme måde kan skovtræernes pressede blade anbringes, men du kan også klæbe dem på en paptavle med

navn; senere anbringes træets blomst, dets frugter og knopper ved hver art, så har du en meget fin samling. Læg godt mærke til knopperne, deres form, farve og stilling på grenen.

Barksamling skal du måske også have; tag barken af fældede træer,

skær aldrig i friske træer, det er jo ikke din mening at gøre skovens træer fortræd, vel?

Du må også ud på markerne, dér skal du kigge på kornsorter og roer. Rug og hvede kommer op af jorden, lige inden vinteren begynder. De grønne marker, du ser om vinteren, og som mange tror er græsmarker, er i virkeligheden vintersæd.

Vårsæden, byg og havre, såes derimod først om foråret. Hvis du kan, så tag ud på en gård; du finder nok en landmand, der gerne vil fortælle dig om korn og roer. Måske kan du følge kornet fra de grønne spirer, til det hostes, sendes videre til møllen og i forarbejdet tilstand går ud til de handlende.

Brug dine øjne. Din lugtesans kan også fortælle dig en masse, når du færdes i naturen, for tit kan du lugte dig frem, længe før du kan se en bestemt plante, blomst eller et træ. F. eks. har hyldebusken en stærk duft, særlig når den blomstrer, men også birk, gran, fyr, skovgaltetand, liljekonval, hvidklover og mange andre kendetegnes af en særpræget duft.

Jeg er sikker på, at du efter ivrig træning i at gå på opdagelse i skov, eng og mark let kan udpege 30 vildtvoksende planter, buske og træer, for du har mødt mange flere på din vej, da du gik ud for at samle planter til „Botanikermærket“.

Der findes masser af bøger om planter og træer, som du kan låne på biblioteket, og Torben Wolf's „Årets gang i naturen“ er en storartet hjælp. Desuden har KFUM-spejderne lige udgivet en dejlig bog, der hedder „Ven med naturen“. Brug disse bøger, og held og lykke med arbejdet, jeg håber også, at du, efter at du har erhvervet Botanikermærket, vil fortsætte med at gå på opdagelse i — og være ven med — naturen.

God fornøjelse!

K. B.

Mon ikke I kunne have lyst til at sige jeres mening om tingene?

Efter at I har læst, hvor galt det kan gå med vores blad (side 49), har I sikkert været kedede af, at I ikke var mellem de 100, der blev spurgt — eller tager jeg fejl?

Med dette blad følger et register til „Pigespejderne“. Det er beregnet til at indsætte sammen med bladene, når man lader disse indbinde.

Hvis I nu har et register i patruljen, som I ikke skal bruge, så kan jeg fortælle, hvad I kan gøre ved det.

Sæt jer omkring bordet, bevæbn jer med en blyant, et eksemplar af hvert nummer af „Pigespejderne“ fra sidste år og så registeret.

I går nu registeret igennem. Hver gang I kommer til en ting, I har læst, sætter I en streg for hvert medlem. Hvis I er 6 i patruljen, og kun de 4 har læst artiklen, skal der selvfølgelig kun være 4 streger. Det er vigtigt, at man er helt ærlig. Selvfølgelig kan man have glemt, hvad det handlede om, men så kigger man bare i bladet.

Så synes jeg, I skulle give tingene point. 5 er højeste tal, 0 er laveste.

Skriv tydeligt, så man forstår, hvad det er, I har sat point ved. Til sidst må I skrive patruljens navn og medlemstal, patruljeforens navn og adresse og indsende det til redaktoren senest 15. maj.

Hvis vi får mange besvarelser, trækker vi lod mellem jer, og den heldige patrulje vil få et par årgange af „Pigespejderne“ i flot indbinding.

Selvfølgelig modtager vi også gerne lister fra enkeltspejdere og meget gerne små breve samtidig om de ting, I kan lide eller savner i bladet.

Red.

I har vel ikke glemt...

at der er noget, der hedder en frimærkeindsamling,

at det er i denne måned inden Sct. Georgsdag, at dronningemærkerne skal indsendes til korpskontoret, Lundsgade 6, København Ø., mærket „Frimærker“,

at jeres patrulje kan vinde en festlig aften, hvor en eller anden kommer og fortæller et eller andet, I gerne vil høre noget om.

Husk det!

Red.

Småtterier

Lidt om alt muligt – redigeret af fire glade bladlus

OG SÅ VAR DER SPEJDEREN

- der ikke kunne spejderloven,
- der aldrig blev mere end 2. kl. spejder,
- der altid lod de andre vaske op,
- der altid kun kom fem minutter for sent,
- der havde mange forskellige mærker, men ikke ejede vort civilembel,
- der altid manglede sine sangbøger,
- der aldrig læste Spejderbladet,
- der altid skulle kritisere,
- der ikke gad lære nye sange,
- der aldrig kunne „nå“ at få uniform på til møderne,
- der — kort sagt — aldrig blev spejder.

(Fra Spejderbladet)

Grønærtens huskeregel: Husk altid at have en smageske ved hånden, navnlig til månedens guf er det meget bedre end en finger.

BANANDESSERT

- 4 ikke for modne bananer.
- 50 g stenfri rosiner.
- 50 g mandler.
- 2½ dl fløde.

Skær bananerne igennem på langs og lad stilkene blive siddende tilbage på skallen.

Så tager du kødet forsigtigt ud og skærer det i terninger. Bland det med de grovhakkede mandler og rosiner

og fyld dette i bananskallerne. Derpå sprøjter du en stribe af den piskede fløde hen over og sætter desserten på et koldt sted. Jo koldere det serveres, desto bedre smager det. Tag ikke sukker på, det er meget bedre uden.

☆ ☆ ☆

MON I HUSKER

at sige tak til jeres trops- eller patruljefører for en god tur? Ja, vil nogle af jer nok svare, medens andre sikkert slet ikke har tænkt på det. Hvis I har været på en tropstur med poster, er der så nogen af jer, der tænker på, hvilket stort arbejde der er blevet gjort for turen ... Først skal hele turen planlægges, så skal posterne „findes på“ og fordeles rundt i terrænet efter kortet, så skal materialerne laves, og så først er turen færdig til at lægge ud. Den dag, turen skal afholdes, skal føreren altid tidligt hjemmefra, for at hun kan nå ud og lægge alle spor og poster, for I starter. Bagefter skal resultatet gøres op og posterne hentes hjem.

Så prøv næste gang, I har været på en god tur, at sige tak ... det er så lidt, der skal til, og I kan tro, det er dejligt at høre.

☆ ☆ ☆

VI SKAL TÆNKE PÅ DEM, DER HAR DET SVÆRT

Det er Thinking day, og alle har deres 10 ører med, og man har talt om, hvilke landes spejdere man skulle tænke på og hvorfor, og man tænker på Kongo og på andre lidende lande, der ligger langt borte fra Danmark. Pludselig siger en lille blåmejse: „Jeg vil nu tænke på Sonja, for hun skal til tandlæge!“

MANGE SMA DRAGER —

Jeg kender en patrulje, der har for skik hvert år i april at lave en dragejagt. Turen ender hvert år det samme sted, et sted som kaldes „Dragernes Paradis“, som forøvrigt er en køn plet. Her laver man en lille ceremoni, der begynder med, at alle patruljens medlemmer „går ud på dragejagt“. Lidt efter kommer de alle tilbage med en „drage“, det kan være en sten eller en rod el. lign., og samlet i en kreds fortæller man nu hinanden, hvilke egenskaber den „drage“ har, man har fanget: sladderagtighed, dovenskab, egoisme, surhed og hvad man ellers kan finde på af slette ting. Dragerne stilles op i midten, og patruljen synger et voldsomt „dragekvad“, nedlægger „dragerne“ med kæppe og begraver dem en for en i en fællesgrav samtidig med, at man siger et par verslinier hver om netop sin drage, inden man lader den dumpe ned i hullet, f. eks.: „Denne drage sladre ville, derfor gik det den så ilde,“ — „Denne drage var så sur, derfor får den sig en lur.“ Så kaster man graven til, lægger sten rundt om, ja, et par spejdere synes endda, at der skal anemoner på graven. — Bagefter spiser man frokost med god appetit og lægger strålende fremtidsplaner.

SCT. GEORGS-PARADE

Kan I høre trommehvirvlerne og hornenes toner? Kan I se de blafrende flag og det vældige oplob af nysgerrige? — Det er Sct. Georgs-parade. Men denne parade var helt anderledes.

Tænk jer nu den mest fredfyldte plet. Hvor solstrålerne falder gennem træernes blade, der spejler sig i den mørke sø, fuglene synger muntert. Stedet, hvor tiden står stille. Her var det, vi lidt efter lidt fandt ud, — samledes — stille rullede fanen ud og holdt vor parade. Da vor sangs sidste toner doede hen, måtte vi hjemad. På vejen — og det var netop det, der satte et ekstra plus på denne parade — kunne vi ikke modstå dem længere ... anemonerne, tusinder, store, små, hvide — bare plukke, plukke, plukke, hele favnen fuld, stadig finde nye steder, gå efter de smukkeste, plukke sig mæt. Og nu gik turen hjem, alle havde vi vor lille opgave. At bringe det pust af forår, som vi selv havde oplevet ude i skoven, ind i en lille mørk stue et sted.

☆ ☆ ☆

GYLDENT ORD ...

Hvem jeg mener er velopdragne?

For det første de, som behersker forholdene i stedet for at lade sig beherske af dem, som tager enhver si-

tuation som et menneske og handler ud fra intelligent tankegang.

Og så de, som er hæderlige i al deres færd og med venlighed klarer ubehagelige situationer eller ubehagelige personer.

Endelig de, som er i stand til at holde deres fornøjelser under kontrol og ikke lader sig kue af ulykken.

☆ ☆ ☆

EN PILEFLØJTE OG EN KASTANIEFLØJTE, DER KAN SLÅ TRILLER

Pilefløjten er nok den nemmeste at gå til: Begynd med et stykke lige, knastfri gren på 15 cm. Skær enderne lige af. Skær gennem barken et stykke for grenens midte — skær hele vejen rundt. (C).

Skær en trekant ud ved A — og skær stykket B fra.

Bank på barken til venstre for C med knivens skaft eller med dens bagside.

Skub forsigtigt barkstykket af — som vist på 2.

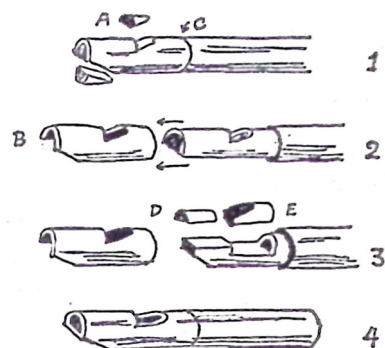
Skær stykkerne D og E af — se 3. Sæt barkrøret på igen, så har I en god pilefløjte. Laver I flere i forskellige længder og tykkelser, vil I opdage, at hver har sin tone.

Til *kastaniefløjten* skal I bruge en lige og tynd gren på ca. 12 cm. Skær dens ender lige af. 5 cm fra den ene ende skæres en ring hele vejen rundt gennem barken (C).

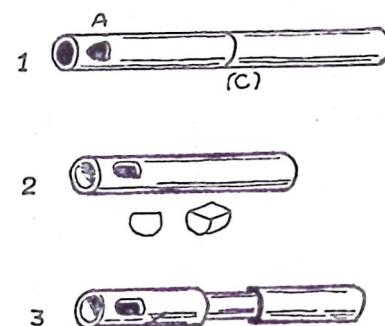
1½ cm fra dens anden ende laver I et lille halvmåneformet hul i barken (A).

Hold fast på det stykke, der er 5 cm, og vrid forsigtigt barken af det længste stykke — efter at I først har banket det godt med knivens skaft.

Barken skal gå af som et helt rør, den må ikke gå i stykker. Skær 1½ cm af enden på det afbarkede grenstykke. Af det lille stykke, I skar af,

PILEFLØJTE

KASTANIEFLØJTE

skæres en flis, for stykket forsigtigt puttes ind i barkrøret. Det skal sidde i den ende, hvor det halvmåneformede hul blev skåret, og stykkets flade side skal vende lige op med hullet (2).

Tag nu det lange stykke gren, som I før vred barken af. Skræl en smule af dets sider, så det glider let i røret. Sæt til sidst barkrøret på, så er kastaniefløjten færdig (3).

Når I lader grenstykket gå frem og tilbage i barkrøret, mens I fløjter, kan I næsten konkurrere med nattergalene.

☆ ☆ ☆

Der findes ikke dårligt vejr, det gælder blot de rette klæder ...

Fladhoveddanser

Ann fortsætter her sin beretning om de forskellige indianerstammer i Amerika, deres sæder, skikke og klædedragt og giver en bloddrypende beskrivelse af skalperingsteknik.

Dansende Nordvestkyst-indianer i fest, „tøjet“. Læg mærke til „Tordenfuglen“ på hovedprydelsen.

Ugh! Ugh!

Det vrimler med indianere

Indianerne på Nordvestkysten

Den nordvestlige kyst er på visse steder meget lig Skandinaviens kyster med øer og fjorde og høje bjerge. Af den grund rejste indianerne meget sjældent ind i landet, skønt der var stier dertil.

Til nordvestkyst-indianerne hører følgende stammer: Tlingit — Haida — Tsimshian — Chilkat — Kwakiutl — Nootka — Bella Bella — Bella Coola — Kitlope — Salish.

Deres hytter var aflange og lavet af cedertræ. Foran mange af husene stod de kendte totempæle med uhyggelige, udskårne ansigter og figurer.

Indianerne troede, at alle dyr, fisk og fugle var på samme trin som mennesket og kunne tale. Dette ses også tydeligt på totempælene.

Det er kun af indianerne i denne del af landet, de brugtes.

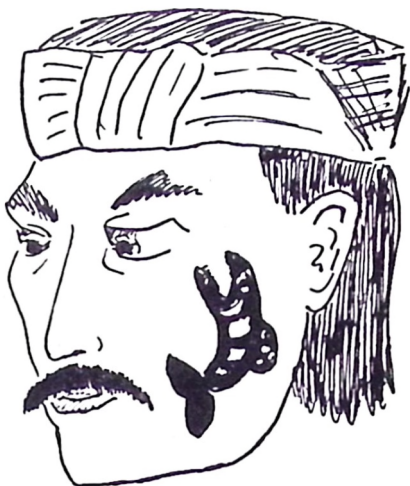
De var også dygtige wood-craft-arbejdere. De lavede smukke, udskårne skåle, lamper, rangler, babyholdere og masker o. s. v. De skar store både med høje forstavne, noget lignende vore vikingskibe. Foruden disse skibe, som brugtes på havet, lavede de små både til brug på floderne i indlandet. Her fiskede man, især blev laksefiskeriet drevet i stor stil, og de gjorde også jagt på storvildtet. Til deres fangster og jagt brugte de mange redskaber, udelukkende lavet af sten og knogler.

Indianerne selv brugte næsten ingen klædning. Bortset fra et forklæde lavet af optrævlet bark bar de kun i koldt og vådt vejr et tæppe svøbt om sig. De bar næse- og ørenringe, somme tider var læben skåret op og et stykke træ sat ind.

Nordvestkyst-indianerne havde særlige skikke. De holdt slaver og holdt store „Pottach“-festligheder, hvor slaverne sommetider blev ofret. Ved disse fester prøvede mange at overgå hinanden ved at give væk af deres kostbare ejendele, således kunne en rig mand miste alt, hvad han ejede, men han sikrede sig derved et respekteret og kendt navn.

De døde begravdes i træer eller både. Ved gravene rejste man totempæle.

Nordvestkyst-indianerne var meget krigeriske. Der er to grunde til at holde krig: at skaffe sig slaver og at få hævn. Hævn var ikke en kamp liv for liv, men drejede sig om personlige værdier. De tog deres fjenders hoved eller skalperede vedkommende helt og tog ørerne med.

Nordvestindianer

Deres ceremonier var alle religiøst prægede. De troede på fortiden, nutiden og fremtiden. Historier og sagaer var både om fortiden og fremtiden.

Højslette-indianerne

Hertil hører følgende stammer: Bannock — Nez Perce — Northern Shoshone — Ute — Wind River — Yakima — Umatilla — Flathead (= Fladhoved).

Disse indianere lavede flettede kurve, lerpotter og vævede poser. I disse poser, som var vandtætte, lavede de deres mad. Ved at komme varme sten ned i vandet kogte de fødevarerne. Maden bestod mest af laks og dådyrkod, rodde og bær af mange slags.

Om vinteren boede de i halvt nedgravede hytter, og om sommeren i telte lavet af vævede måtter. Tøj vævede de af barktrever og tæpperne var af hareskind og gedeuld.

Deres redskaber var meget primitive, grene til at grave med, spyd og kroge til fiskeri og buer med senesnøre til jagt. Mændene bar skindhuer og kvinderne en slags kurvehat. Til transportmiddel brugte de for det meste hundeslæder eller barkkanoer.

I vor tid har kvinden en skindkjole, der meget ligner sletteindianernes. Manden har meget fine perlebroderede kapper, forklæder og slips.

Haida kurvehat.
Farverne er: rød, gul,
grøn, blå og brun.

Her ser I mønstret til en skjorte, som Højslette-indianerne bruger dem. Måske I kunne bruge ideen i jeres patrulje, når I skal lave lejrbaalsdragter, eller hvis I trænger til et forhæng eller nye gardiner i lokalet. Mønstrene tegnes på stof (groft lærred er bedst) og males så med stoffarver eller Speed marker i alle tænkelige farver. Læg mærke til de mange „øjne“, der går igen i både hatten og klædningens mønstre.

Nez Perce indianerne fik dette navn af de fransk-canadiske pelsjægere, fordi de i gamle dage bar ring i næsen.

Flatheadindianerne fik deres navn, fordi det var skik, at det nyfødte barns hoved blev bundet til et bræt for at få det til at vokse fladt! Det synes de nu var kont.

Californiske indianere

Til denne gruppe hører følgende stammer: Pomo — Yokuts — Maidu — Wintun — Pima — Karok — Yuok — Hupa — Wappoyana — Chasta — Mattole — Salinen — Cahuillia — Washo.

Indianerne, som lever her, har altid været meget fattige. De lever et meget hårdt liv, da jorden ikke yder

meget. Da de hvide først mødte disse indianere, fandt de dem gravende efter rødder og spisende grashopper og andre insekter.

Indianerne her har aldrig haft nogen særlig klædning, dels på grund af det varme vejr, og dels fordi tiden gik med at skaffe mad til hele familien. De gik på harejagt og fiskede også. Hytterne var jordhytter eller græshytter, og redskaberne var stenknive, slynger og kastekoller, og de sejlede med tommerflåder. I dag bærer de til de større parader en meget kort kappe og badedragt under.

Disse indianerstammer laver kønne kurve til at samle frø i. Frugterne fra egetræet er stadig et af de vigtigste næringsmidler; de laver en slags mel heraf og bager brød af det.

De sydvestlige indianere

Til disse indianere hører følgende stammer: Navajo — Hopi — Zuni — Papago — Paiute — Apache — Yuma — Tacs — Jemez — Yavapai — Havauapai — Pima — Mohave — Mimbres — Pueblos.

Disse indianere dyrker majs og mange forskellige slags bønner. Majsen knuste de med sten, og til deres harejagt brugte de bue og pile, spyd og knive.

Nu om stunder er de fleste fårehyrder. Nogle lever dog af, hvad salget af deres usædvanligt smukt vævede tæpper og kurve, fine lerkrukker og sølv- og turquoissmykker indbringer.

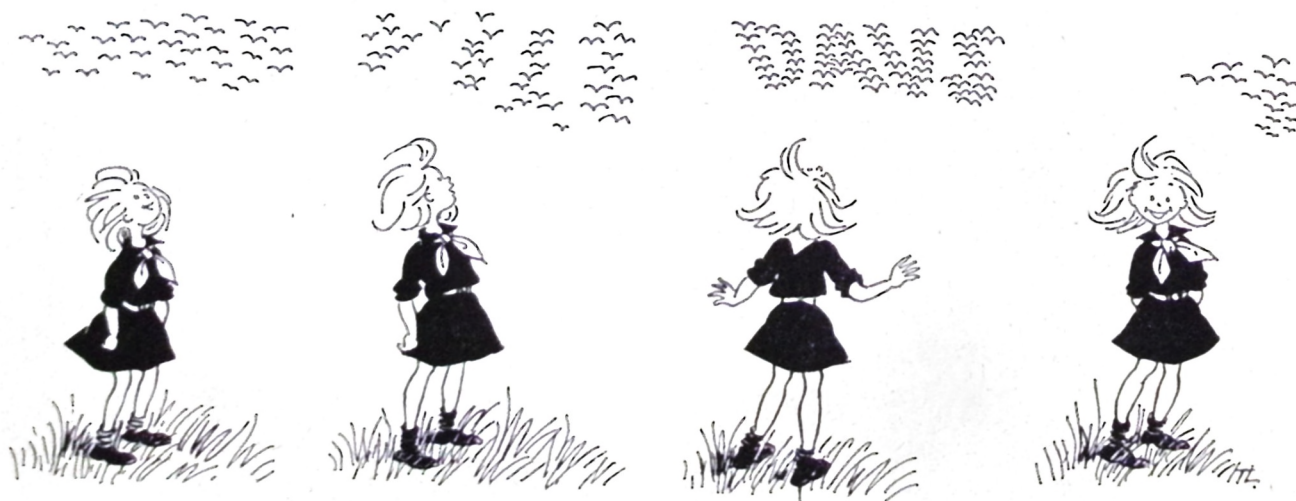

To kvinder i festdragt. Sydvestlige indianere.

Næste gang skal vi lære at lave indiansk perlebroderi.

Tegneren Thora Trilles tegneserie:

TINKA GENNEM TYKT OG TYNDT!

Lørdag den 25. juni sidste år startede vi, 7 seniorspejdere fra Topmeiserne, efter en rørende afsked med familien for at begive os ud på en farefuld og spændende sejltur ad den snoede Suså. Vi havde glædet os meget til dette øjeblik, som vi nu havde talt om og forberedt igennem et halvt år. Nogle gårdejere havde tilladt os at slå lejr på deres jord. Vi sad nu i toget i vores lyse sommeruniformer, og alt undertagen vore punge var pakket ned i plasticposer, alt var i plasticposer! Hvis en rygsæk forsvandt i Susåens dyb, ville indholdet aldrig tage skade.

Toget standsede ved Vrangstrup. Vi myldrede ud og traskede med rygsække og tre små telte til Veterslev bro,

hvor tre kanoer ventede os. Det var vort første møde med Susåens vande. Vi kunne med nød og næppe skimte lidt vand på bunden af en dyb kløft. Vi fik ved store anstrengelser fire alle kanoerne ned på vandet, som dog var tilstrækkeligt til at holde dem flydende, når ingen sad i dem! Vi trak bådene under broen og over de sten, der lå dyntet op under den. På den anden side af Veterslev bro begyndte turen for alvor, i hvert fald for rygsækkene, mens vi måtte hale det hele af sted i tove. Ingen af os havde prøvet at padle før, men det lærte vi hurtigt, for det var vidunderligt at „flyve“ af sted i det dejlige landskab, hvor gumlende køer gloede forbavset på os.

Om aftenen slog vi lejr på en mark bag en lille lund, vi spiste og krøb i poserne. Næste morgen pakkede vi teltene sammen, en smule omme i armene, lagde alt til rette i kanoerne og startede igen. Vi blev i øvrigt hurtigt øvede i at stuve kanoerne og på et øjeblik springe om bord uden at kæntré (hvad der slet ikke skete en eneste gang på hele turen). Vi sejlede og nåede hen på dagen en dæmning, hvor vi måtte springe ud, og idet vi vadede i mudder og blade til langt op over knæene, lempede vi kanoerne over og fortsatte. Vi sejlede igen let gennem det klare vand og trak ved middagstid kanoerne på land på nordsiden af åen og vandrede op til Vester Broby, hvis kirke har nogle meget interessante kalkmalerier (men isbøden kunne vi ikke finde). Vi sejlede endnu et stykke gennem klart vand, indtil vi nåede Broby Vesterskov, her blev vandet til en hel grød af vand-

Naturkendskab

Under gennemgangen af mineralernes vigtigste egenskaber var vi efter en omtale af vægtfylde og hårdhed nået frem til at skulle beskrive mineralets karakter. Dets egentlige farve kommer først frem, når stoffet foreligger i fintpulveriseret tilstand, sådan som det vil være tilfældet, når man stryger en kant af det rensede (ler, muld o. l. vaskes bort) mineral mod en uglaseret porcelænsplade. Man får derved en farvet streg på pladen og taler om bestemmelse af mineralets stregfarve. Denne stregfarve er et nyttigt kendetegn ved bestemmelse af mineraler ved hjælp af et mineralogisk atlas. Stoffer som grafit og bly giver jo som bekendt gråsorte og grå streger (blyantsskrift som den er i dag, og som den var tidligere), jernforbindelser giver røde til brune farver og kobber grønne til blå. Meget løse og bløde mineraler kan naturligvis udmærket prøves på papir.

Hos mineralerne finder vi også glans. Således taler man om metalglans, som den findes hos malmene, og ikke-metalglans hos de øvrige mineraler. Der kan yderligere være anledning til at skelne mellem silkeglans (svovlnyrer i flint), opalescens (mineralet opal), labradorisering (mineralet labrador) og fluorescens (sådan som den f.eks. forekommer hos fluspat, calciumfluorid, når dette belyses med infrarøde stråler).

Når man først har fået øje for sten og har prøvet at have dem i hånden, vil man bemærke, at de spalter eller deler sig i mindre stykker på ganske bestemte måder, efter

ganske bestemte flader. Det er den måde, hvorpå mineralet er dannet, der er anledningen til dette forhold. Mineralerne krystalliserer ud (ved afkøling af en smeltet masse eller ved udfældning af en overmættet opløsning) i ganske bestemte former, karakteristisk for den pågældende forbindelse. Således vil skifer vise sig at være lagdelt, og glimmer er bladet. Stensalt, feldspat, kalkspat, kvarts og bjergkrytal udkrystalliserer i forskellige krystalsystemer, men en nærmere omtale af disse bør henvises til den noget vanskeligt tilgængelige krystallografi. Stoffer, der overhovedet ikke er krystallinske, findes også, f.eks. flint, der minder om glas. Disse stoffer betegnes som amorfe, og deres brud er muslet.

Mineralernes kemiske sammensætning kan give anledning til ganske særlige reaktioner. Således vil den professionelle mineralog foretage en „blåserørsprøve“, der udføres ved smeltning af pulveriseret mineral. Denne prøve ophedes sammen med borax i en slags blåselampeflamme. Mineralet anbringes i en jern- eller kobberske eller blot på en øjeformet kobber- evt. platintråd. Flammens farve siger allerede noget om, hvilke grundstoffer mineralet indeholder. Natrium giver gul farve, kalium og calcium rødlige, kobber grøn farve, og klor, jod m. m. giver med kobber stærk grøn farve. Endvidere iagttages, om stoffet smelter, evt. brænder, fordampes eller lignende, og hvorledes det ser ud efter behandlingen.

Med de hjælpemidler, vi har i tasken, kan vi på stedet gennemføre en række jordbundsundersøgelser, der siger noget om bl. a. jords egnet som agerjord og dens frugtbarhed.

1. Jordbundsprøvernes udtagelse:

På steder, hvor der allerede er gravet (grusgrave o. l.), gøres profilen ren for nedskredne jordlag. Jordproverne

planter. Vi skovlede los, vi kunne næsten have gået på det, men ingen havde dog lyst.

Da vi kom ud af skoven, var åen blevet en bred flod. Om aftenen tøjrede vi kanoerne ved en lille bro ved indsejlingen til Tystrup sø. I den nærliggende skov rejste vi teltene og var derefter på en tur i omegnen, hvor vi blandt andet så herregården Næsbyholm. Næste morgen littede vi anker igen og begyndte at sejle over Tystrup sø. Vejret var gråt, og det begyndte at blæse og regne, men vi nåede alle den modsatte bred i live. Forgæves prøvede vi at jage koerne væk, og vi rejste et af teltene, da vi ikke havde i sinde at fortsætte foreløbig.

Da vejret klarede lidt op, samlede vi noget drivtommer, hentede vand det nærmest beboede sted, og ved bredden af den oprørte Tystrup sø byggede vi en ovn og bagte en lækker kage.

Sent på eftermiddagen vovede vi os ud igen og begyndte at padle ned ad søen. Det måtte vi snart opgive, søen viste tænder, og strømmen tvang os ind mod en stejl, skovbevokset skrænt. Idet vi vadede i vand til livet, fik vi slæbt bådene ind og fortojet dem ved træer, grene, sten og andre faste genstande. Så banede vi os vej op til en mark, hvor vi tilbragte en kold nat.

Næste morgen var søen stadig i oprør, og kanoerne var fyldt til randen med vand. Vi øsede det ud med gryder og sko og halede alle tre kanoer op ad skrænten. Det var drøjt, men det lykkedes. For gode ord og 15 kr. fik vi en vogn-

mand til at køre vores kanoer uden om søen og sætte dem af ved Gunderslev bro. I Gunderslevholm købte vi ind, gjorde kanoerne sejlklaare og fortsatte vor afbrudte sejlads.

For Hollose deler åen sig i to løb, og naturligvis valgte vi det forkerte, så vi måtte vende, men det var en smuk omvej, og vi fortrød det ikke. Ved Hollose mølle måtte vi slæbe kanoerne over i det gamle løb igen, og derfra gik det glat videre. Om aftenen slog vi lejr på Rævebakke og oplevede den nat et frygteligt uvejr. Vi var sikre på, at Susåen ville gå over sine bredder, og vi var selv nær sejlet ud af teltene. Men næste morgen skinnede solen, og da alt var tørret og pakket i plasticposerne igen, nærmede vi os forsigtigt åen og fandt til vor overraskelse bådene, som vi havde forladt dem. — Trætte nåede vi den sidste af vores bondegårde, på hvis mark vi for femte og sidste gang rejste teltene. Herfra travede vi, som vi havde besluttet, til Holmegårds Glasværk. Det var vældig sjovt og interessant at se glaspustere og glasslibere, og i den frygtelige hede så vi glødende glasdråber på et øjeblik forvandles til coca-cola-flasker. På hjemvejen besøgte vi kirken i Fensmark, og om aftenen kortede vores elskverdige vært os en tur i omegnen.

Sidste dag nåede vi Herlufsholm, hvor vi tilbragte lang tid i skolens kirke. På denne sidste etape var vi efterhånden blevet så dygtige til at padle, at det gik næsten alt for hurtigt. I løbet af kort tid nåede vi vort mål Næstved, hvorfra vi tog toget hjem efter en højst spændende og usædvanlig sommerlejr.

Jette

tages i forskellig højde, lodret fra overfladen. Angiv den lodrette tykkelse af ensartede lag og udtag af hvert af disse lag ca. 1 dm³ til prøve. Drejer det sig om markjord, graves i spadestikdybde flere steder på samme mark, og prøverne blandes for undersøgelsen.

2. Stentælling:

Stenene tælles (i dm³) og fordeles i følgende grupper a) håndstore, b) som honseæg, c) som valnød, d) som hasselnød. Det bemærkes, om stenene er kantede eller afrundede.

3. Stenbestemmelse:

Stenene sorteres i a) kalksten (brusning med fortyndet saltsyre), b) flint, c) sandsten, d) granit og gnejs. Eventuelle ledeblokke kan f. eks. bestemmes efter K. Milthers: „Stenene og det danske landskab“.

4. Grusindhold:

En tændstikæskefuld af jord gnides gennem en 2 mm sigte. Det tilbageblevne er grus. Mængden skønnes i procent. Det undersøges med lup, om gruset er skarpt eller afrundet.

5. Sand- og lerindhold:

På den del af jordprøven, der gik gennem 2 mm sigten,

foretages slemningsprøve. Opslem lidt af jordprøven i et reagensglas med vand, hold glasset roligt og sæt et mærke på glasset ved bundfaldets grænse efter 50 sek. og efter 7½ min. Heraf fås forholdet mellem mængden af sand og ler. Hvis vædsken er uklar efter 7½ min., er der kolloide (små uopløste) partikler til stede. Mængden kan angives ved graden af uklarhed: tåget, uigennemsigtig, grumset.

6. Fingerprøven:

Fingerprøven foretages på den sigtede prøve. Afgør, om prøven føles ru, om den smudser fingrene, og om der er sammenhængskraft.

7. Samlet karakteristik af jordprøver efter følgende skema:

Art	Nr.	Beskrivelse
Lette jorder:	1.	Kun grus med eller uden sten.
	2.	Sandjord: 90–100 % sand, smudser meget lidt, føles ru, har meget lidt sammenhængskraft, selv i fugtet tilstand.
	3.	Lerholdig sandjord: 80–90 % sand, smudser noget, føles mindre ru end 2), har nogen sammenhængskraft i fugtet tilstand.
Svære jorder:	4.	Sandholdig jordbund: 70–80 % sand, giver meget fastsiddende smuds, føles lidt ru, kan formes til holdbare kugler.
	5.	Lerjord: 50–70 % sand, føles glat, har i fugtet tilstand et fedt, i tør tilstand et magert udseende.
	6.	Ler: Under 50 % sand, giver i tør tilstand en glat streg med en negl.

(fortsættes) B. H.

Så tipper vi -

I denne måned skal patruljen til at tippe. Hvad mener I om at få en rigtig 12'er? Det har I fine muligheder for i denne måned.

Kuponen skal være redaktøren i hænde senest den 15. maj - kuverten skal være mærket: „April-opgave“.

1. *Hvad bragte Lady B.-P. rundt til lejrene i sommer?*

- 1 En flyvende tallerken.
- x En sporvogn.
- 2 En helikopter.

2. *Hvem er givener af Our Chalet?*

- 1 Dame Leslie Whateley.
- x Helen Storow.
- 2 Juliette Low

3. *Hvor stor er overprisen på et dronningefrimærke?*

- 1 5 ore.
- x 10 ore.
- 2 2 ore.

4. *Fra hvilken mytologi er Zeus den største gud?*

- 1 Den græske.
- x Den nordiske.
- 2 Den romerske.

5. *Hvem opdagede Amerika?*

- 1 Tom Dooley.
- x Tycho Brahe.
- 2 Columbus

6. *Hvem har skrevet Brandenburgerkoncerterne?*

- 1 Otto Brandenburg.
- x Otto Leisner.
- 2 Johan Sebastian Bach

7. *Hvad er en triangel?*

- 1 Et rytme-instrument.
- x En brevpresse.
- 2 En geometrisk figur.

8. *Hvad er fuske-batikk?*

- 1 En sjusket ting.
- x Maling på tøj.
- 2 Et lommeterklæde.

9. *Fra hvilken sang er denne linie:*

„Og går løs på fjenden - en, to, tre“?

- 1 Dengang jeg drog afsted.
- x I alle de riger og lande.

2 Havregød er lejrens første mad.

10. *Hvad er Spejder-skolen?*

- 1 Et kloster.
- x Et forertræningssted.
- 2 En husholdningsskole.

11. *Hvad er en hottentot?*

- 1 En neger.
- x En læderjakke.
- 2 En marsmand.

12. *Hvem elskede Hamlet?*

- 1 Ofelia.
- x Signe.
- 2 Julie.

EN SPORSAMLING

T.S.

EN SAMLING AF DYRESPOR (FÆRDELS-SPOR) KAN LAVES VED HJÆLP AF GIPS-AFSTØBNINGER, OG HER ER EFTER-ÅRET DEN BEDSTE ÅRSTID AT BEGYNDE I PÅ GRUND AF DET FUGTIGE VEJR.

FØRSTE OPGAVER BLIVER AT FINDE SPOR, DER EGNER SIG TIL AFSTØBNING. DE SKAL STÅ SKARPT, IKKE FOR DYBT, MEN ALLIGEVEL MED ALLE KÆRakteristiske ENKELTHEDER.

DERNÆST TEGNES EN SKITSE-MED MÅL - AF SPORENE, OG NOTATER GØRES OM JORDBUND, TID OG STED.

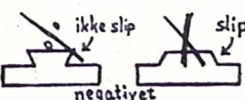
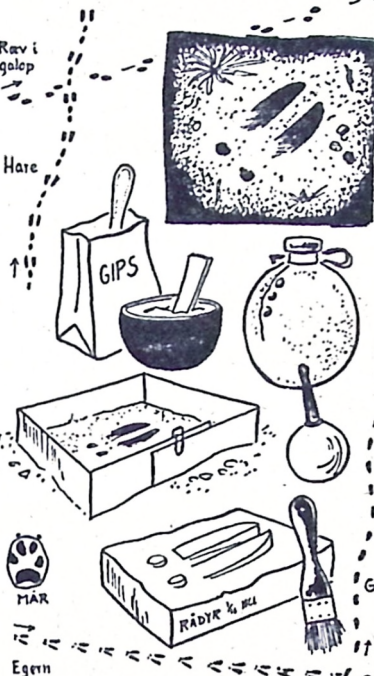
SÅ PRESSES EN KARTONSTRIMMEL NED OMKRING DET UDVALGTE SPOR (PUS FORSIGTIGT SPORET RENT FOR SNAVS).

GIPSEN DRYSSES UNDER OMRØRING I VAND TIL DET HELE BLIVER SOM TYK VÆLLING. PÅS PÅ KLUMPER! DERPÅ HÆLDES SÅ MEGET GIPS I SPORET, AT PLADEN BLIVER OMKR. 2 cm TYK.

½ TIME SENERE KAN AFTRYKKET TAGES OP OG RENSES FOR DEN VÆRSTE JORD OG LIGNENDE.

AFTRYKKET ER ET NEGATIVAFTRYK. ET POSITIVAFTRYK FÅS VED AT TAGES EN GIPS-AFSTØBNING AF NEGATIVET. DET KAN KUN GØRES, HVIS DER ER SLIP I NEGATIVET. NEGATIVET SKAL INDSMØRES I VASELIN, INDEN DET

OVERHÆLDES MED GIPS. GIV DET FÆRDIGE AFTRYK EN PASSENDE JORDFARVE OG FORSYN DET MED NAVN, FINDESTED OG DATO.

EN OVERSKÅRET STOR GUMMIBOLD ER GOD AT RØRE GIPS OP I - DEN KAN LET RENSES!

Denne illustration + „Fjersamling“ og „Stensamling“ i martsbladet er venligst udlånt os af „Væbneren“

Klip ud eller skriv kuponen af

	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12
1												
x												
2												

Det lille blad SAMSPIL er til din far og mor.

Har du husket at give dem det?

Ellers gør det nu!

Til Sct. Georgsdag...

Hvide handsker

Macco, svær kvalitet, str. 5-10	5,25
Macco, svær kvalitet, m. trykknop, str. 5-9...	6,25
Bomuld, strikkede, 2 str.....	3,75
Crepe-nylon	8,85
Crepe-nylon og uld, str. 10.....	9,50
Vaffelstrikkede m. lodden uldvrang,	
str. 6-7, børne	5,75
str. 7-9, dame	6,25

Sportsstrømper

Crepe-nylon, brune eller blå,	
str. 7-8	7,00
str. 9-10	7,85
Uld og perlon, monstret, brune,	
str. 6-7-8	6,95-7,40-7,75
str. 9-9½-10	8,30-8,75-9,20
Uld m. nylonforstærkning, monstret, blå,	
str. 6-7-8	6,20-6,60-7,00
str. 9-9½-10	7,80

Telegrammer

med spejdermotiv i 2 farver	
uden indlæg	0,75
med indlæg	1,00
med spejderloftet i kløver	
uden indlæg	1,00
med indlæg	1,25

Gallasløjfe	0,60
Flojtesnor	0,30
Hat, 53-60 cm	24,00
Hue, uld, 50-60 cm	8,50
Hue, lærred, 50-60 cm	4,50

Ved bestilling på huer og hatte
bedes hovedmål opgivet i cm.

Mine strømper
de er stærke,
det er jo
Depotets mærke

NYHEDER

Tavler, 33 x 40 cm, med pigespejder-	
uniformer fra hele verden,	
i farver, 4 forskellige, pr. stk.	1,75
Stor folder med oplysninger og billeder	
fra verdensforbundet	1,25
Bogen "The first 50 years",	
af Alix Liddell, indb., hæftet	8,00, 5,50

Husk ved køb på depotet skal der forevises rekvisition eller medlemskort

PIGESPEJDERDEPOTET

Lundsgade 6 . København Ø . Tlf. Øbro 8383 . Giro 40 673

Depotets åbningstider: 9-17,30, fredag 9-19, lørdag 9-14

DEPOTET HAR LUKKET PÅSKELØRDAG

REDAKTØR: Ruth Estrup, Sortedam Dossing 27, København N.

POSTBOX: Fru Ellen From Petersen, Gillesager 130, Hvidovre.

ADMINISTRATION og EKSPEDITION: Kontingent for bladet sendes sammen med kontingent til divisionen.

Enkelt-abonnement på „Pigespejderne“ tegnes på det lokale postkontor, og abonnementsprisen for 1961 er kr. 5,00. Enkelt-eksemplarer af bladet kan fås på korpskontoret i København mod forudbetaling af 50 øre pr. nummer (gerne i frimærker).

EKSPEDITION og TRYK: Fyens Stiftsbogtrykkeri, Odense. Afleveret til posthuset den 29. 3. 1961

REGISTER TIL „PIGESPEJDERNE“

43. ÅRGANG ☆ 1960

Internationalt:

Britha skriver brev hjem — fra Wales.....	32—33
Chancer for eventyrlige oplevelser i 1961	154
<i>Er „De andre“ høfligere end vi?:</i>	
Rejsebrev fra Schweiz, af Lille Birthe	55
Lone skriver fra Colorado Springs i U. S. A.	90
Flygtningeåret	54
„En flygtning drog ud“, af Fromse.....	34
Fromse efterlyser —	90

Internationalt nyt:

Verdenskonference i Grækenland	78
Invitation til seniorsp. til „De fyra Vindarnas Läger“ i Finland	177
Postbox	8, 34, 54, 78, 90, 119, 155, 167
På besøg i „Arken“ (det nye internationale spejderhus i London), af Märta Whitfield	65—67
Skal du møde din spejderveninde i år?	8
Spejderjubilæum i Finland	165
<i>Vi og de andre:</i>	
Lidt om det internationale, af Fromse	146
Nordisk samarbejde allerede i 1916	147

Korpset:

Bagsværd troppene har fået eget hus	58
<i>Berømte patruljer:</i>	
Vandrepatruljen, af Lis Bang	136
D. M. K., af Kirsten Lauritzen	137, 139
Der berettes om de første lejre	132—133
Der berettes om 50 års spejdertørn.....	142—143
Det begyndte med en patrulje, af Else Haugsted	127—129
Det skulle man have fortalt os i 1910 (Korpsets modesteder i 1960), af Emmy.....	152—153
Dronningen. Udgivelse af frimærke	74
Dronningen. Fællesrådets forstedagskuvert	119
Dronningens turnering for spejdere mellem 14—16 år	174
Frimærkeindsamlingen	74, 97, 143
Hannas gave, uddeling af	97
Hov, hvor skal du hen? — Pigespejderne skifter redaktør, af Kat	18—19
I telte af gamle sække og hytter af papkasser (Spejder- hjælpen kan hjælpe flygtningene)	108—109
I jubilæumslejrene er det dig, der er værtinde, af A.L.	84
Jubi nyt	48, 74
Jubilæumsfonden	83
Jubilæumslejrene — smånyt om lejrene	83
Jubilæumslejrene — glemte sager	115—155
Jubilæumslejrene — (billeder)	112—113
Jubilæumslotteriet	4—5, 63, 87
Klip fra en meget gammel spejderbog, af Thora Lund	138—139
Korpslejrfilmen 1960	167
Korpsturneringen 1960, resultatet af	111
Lejravisen	63
Lejrliv i Grønland	114—115
Lejrliv i tyverne	141
En milepæl. Af Ellen Arkil.....	123—124
Muntre minder fortalt af Sybille Bruun	153—154
Odensedagen. Spejderchefens appel	106

„Pigespejderne“ i 42 år, af Annesofie	150—151
Pionerer til Jægergården	103
„Se dig om“, D. D. P.'s kendingsmelodi i 1960 indlagt i (af A. H. og W. F.-P.)	nr. 4
Spejderhjælpen	45, 107
Spejderhjælpen, Ideer til (billeder), af Thora Lund	79
Spejderhjælpen og Grønland	91
Spejderhjælpen — hjemme og ude	161
Spejderprover før og nu, af Anna Maria	134—135
Spændende kampe om Kongepokalen	148—149
Så gik det år	159
Så gik de år, interview med Gylle	160
Sådan fejrede man 50 år — i andre spejderkorps	164
Ved 50 års jubilæet, af Vibeke Malthe Bruun.....	158
Vi og de andre (spejderkorps), af A. H.	144—145
Violinister og klaverspiller søges til jubilæumsfest	103
Vore spejderchefer gennem årene, af A. H.	130—131

Personalia:

Det er dejligt at være mange, interview med ny DC	57
Dronning Ingrid's 25 års spejderjubilæum, af L.S.	125—126
From-Petersen, Willy in memoriam	119
En fører er også en slags menneske — interview med en ny TF	25
Må vi præsentere korpsets førende patrulje	3
Månedens interview med Aase Lyngholt, korpsets internationale kommitterede	7—8
„Sct. Georg“. Uddeling af	178

Instruktivt stof:

<i>„Allehånde“:</i>	
Gode råd om vandresokker	37
Hold lommekniven i orden	176
Lidt om tandbørsten	98
Pudsning af solplader	46
Rensning af kamme og børster	69
Amerikansk lejropvask	85
Busseronne, sy dig en, af L. B.	101
Bål og brænde, Tipu fortæller om	88
Lejrbålskultur — hvad er det? — af A. H.	89

Duelighedstegn:

Fotograf	98—99
Lejrkøkkenchef	74—75
Naturkendskab	11—12, 47—48, 175—176
Terrænsport	29
„Epidemi“ i jubilæumslejrene. Lidt om lejrhygiejne	49—50

Husflidsiden:

Snavsetøjspose	168
----------------------	-----

Lejrarbejder:

Opslagstavle	97
Patruljespisekammer	46
Ryggsækstativ	94
Solidt lejrarbejde af forhåndenværende materialer, af Mac.	70—71
Teltkugle?, Driller din	94

Lejrhuslid til patruljen:

„Kokkensuffe“	68
---------------------	----

Lejrbålsdragter, af Siske	69	Fra min boghylde — Læsehesten	38, 52, 174—176
Lejrforklæder, af Siske	28	„Hanegal og indbrudstve“ af Kat	35—37
Lejrpuder, af Siske	47	Hilsen til Dronningen den 28. marts 1960	23
„Stumtjener“ til patruljen, af Siske	9	„Huse jeg har mødt“ af Kat	14—16
Om at tænde bål... (hvordan det ikke skal gøres)		Interview med musen Kashmir, der besøgte	
V. B. N.	87	alle 7 lejre, af Kat	116—117
Optrin til Thinkingday, Fællesnordisk	10—13	„Jeg gik engang vild i en stor skov“. Fortælling af	
Patruljens udstyr	26—27	Annesofie	76—78
Rygsæk, nu skal vi snart pakke	95—96	Julemode med en schweizisk trop af Lille Birthe	173
Seniorsiden:		Kære spejdere —	2, 22, 42, 62, 82, 122, 159
Byg en bivuak — og brug den	102	Lejrport til hest. Et nyt duelighedstegn —	
Sådan gør vi i Esbjerg (seniorsp. i Civilforsvaret)	177	aprilsnar	52, 53, 58
Sport:		„Tante Mies julekager“ af Guri Sjøvold	170—172
Håndbold, af Løyer og Inger Engberg	72—73	Månedens vers:	
Svømning, af Løyer og Inger Engberg	92	Alex Garff	42
Tennis—Badminton, af Løyer og Inger Engberg	30—31	Käthe Magelund	62
Teltet, lidt om vores sommerhus	51	Mads Nielsen	23
Tips efter turneringen	110—111	Rådsklippen	56, 178
Tips til turneringen:		Tinka, af Thora Lund	38, 58, 77, 101, 151, 162
Bålplads til primitiv mad	93	Opgaver, konkurrencer:	
Lidt om turneringer før og nu	17	Egernpatruljer. Konkurrence for	163
Patruljekokkeltet	27	Fotokonkurrence	98, 118, 166
Spildevandsspand	50	Jubi kryds, af Rikke	39, 59, 120
Vaskebord ved køkkenet	71	Jubi kryds, løsning og vindere	58, 103, 178
Ved du, hvad det hedder på engelsk... ..56, 67, 100		Jubi rebus, af Rikke	103
Fortællinger, digte m. v.:		Jubi rebus, vinder	106
Sagnet om Sct. Georg	43	Juleopgave, af Rikke	178—179
Da Aase var i Amerika	155	Radiokonkurrencen, resultatet af	162
De beretter i den gamle dagbog om ... 6, 24, 44, 64, 86		Radiokonkurrencen, en heldig patrulje	163
		Spejderjuls konkurrence, resultat	38

SAMSPIL

KONTAKTBLAD TIL FORÆLDRENE FRA DE FIRE SPEJDERKORPS

NR. 6

APRIL 1961

NR. 6

FRITIDEN – som et PROBLEM

Det sker, at man som fører kommer ud for forældre, der meddeler, at Søren må melde fra som spejder, for »han har ikke tid – han skal passe sin skole«. Lad os tage denne udtalelse alvorligt [kommer den fra Søren selv i »træthedsalderene«, er sagen nok en hel anden!] – og svare lige så alvorligt: såfremt Søren ikke har så megen frihed fra lektierne, som en normal spejderlivsværelse kræver, så burde De sandelig snarest mulig få ham ud af skolen, for så egner han sig næppe for det sligende eksamenspres!

Men kikker De Sørens fritidsbeskæftigelser efter i sømene, vil De (forhåbentlig) opdage, at det ikke er hans pære, der fejler noget. Han er muligvis blevet hvirvlet ind i de talrige fritidsbeskæftigelses malstrøm. Sporten er som en blæksprutte med mange fangarme, jazzklubberne florerer (for bare at nævne et par ting), og han har vel en hobby, hvad enten det hedder frimærker, foto eller arkæologi. Hver for sig altså en udmærket, men på én gang en risiko for adspredthed og flygtighed i en alder, hvor ryggraden trænger til kalk, om De forstår, hvad jeg mener.

Erik Birkler.

Bag kulisserne

»Det var en god film!« Vi er på vej ud af biografen med sindet fyldt af det vittige eller spændende handlingsforløb. »Blændende spil«, siger vi med tanken på de skuespillere, som netop har givet os et par timers oplevelse. På vejen hjem går vi filmen igennem, men én ting glemmer vi oftest – de mange fortekster, som i starten flimrede over lærredet, navnene på instruktør, drejebogsforfatter, komponist og de mange, som præsterede kostumer, musik, dekorationer, fotografering, klipning. Ukendte navne iblandt, men navne, som alle – hver for sig – havde deres særlige betydning for vor dom: »Det var en god film!«

I spejderbevægelsen er det ligesådan. Spejderne er »på lærredet«, men uden de mange, usete navne bag kulisserne blev spillet ikke vellykket. Og hvem er så navnene i spejderlegens fortekster?

Det er de mange mødre og fædre i forældrerådene, som med råd, vejledning og praktisk arbejde betrygger arbejdet i flokke og troppe.

Det er den spejderfar, der fører regnskabet eller passer lejrmateriellet. Det er de mødre, som på sommerlejren for de yngste er »tanter« og derved frigør førerne til helt at hellige sig arbejdet med børnene. Det er de forældre, som stiller bil eller lokale i deres hjem til rådighed. Det er de fædre, der trofast møder til arbejde på trophytten.

Det er de utallige forældre og venner af spejderbevægelsen, som har sluttet sig sammen i støtteforeninger og skaffer midlerne til at drive det spejderarbejde, der visse- ligt ikke kan holdes i gang på det månedlige kontingent alene.

Og ikke mindst er det de forældre, der har fattet ideen bag ved spejdernes leg – den gode og sunde, opdragende og aktiviserende bevægelse for børn og unge – og ved deres omtale af bevægelsen er med til at skabe forståelse og goodwill i alle samfundslivets kredse. Og derved også øgede arbejdsmuligheder for spejderkorpserne.

De kan betragte spejderlivet som et fornøjeligt tidkort. Men De kan også anse det for en meget rig og betydningsfuld tid for Deres barn. Og gør De det, kan De ikke gøre bedre end finde Deres plads og opgave i bevægelsen – »på lærredet« eller bag kulisserne.

Erik Parup.

Emblemet her kender De sikkert, og måske ved De også, at dets bærere er medlemmer af Sct. Georgs Gilderne. Men ved De, hvad Sct. Georgs Gilderne er?

Sct. Georgs Gilderne i Danmark er en sammenslutning, hvis medlemmer alle har det til fælles, at de i kortere eller længere tid har været (eller stadig er) medlem af et af de fire spejderkorps. Også tropsrådsmedlemmer og andre, der har vist interesse for og forståelse af spejdertanken, kan i visse tilfælde optages. Aldersgrænsen er i øvrigt 21 år for aktive spejderførere og 23 år for alle andre, gennemsnitsalderen beregnet ved nytår 1961 42,9 år. Der findes her i landet 135 gilder med tilsammen ca. 6200 gildebrødre – af begge køn.

Fra Danmark, hvor det første gilde blev stiftet i 1933, har gildebevægelsen fundet vej ud i verden, hvor der nu findes gilder i 22 andre lande. Den internationale sammenslutning, »International Fellowship of Former Scouts and Guides«, er stiftet på dansk foranledning.

Det viser spejdertankens storhed, at den ikke alene har kunnet fastholde piger og drenge under skiftende forhold gennem 50 år, men at den også har kunnet give noget, der var af blivende værdi for dem, der engang havde været med. Mange år efter, at spejder-tøjlet er hængt væk, samles gildebrødre –

uanset hvilket af korpsene, de har tilhørt – regelmæssigt overalt i landet for at løse samfundsopgaver i spejderlovens ånd og for at arbejde på at understøtte den enkelte stræben efter at blive en uselvsk og ansvarsbevidst borger i samfundet.

Gildebrødrene må aflægge et løfte, der svarer til spejderløftet, og har en gildelov, der svarer til spejderloven, begge affattet efter de krav, der kan stilles til den voksne, og de anser det for deres opgave at vise deres medmennesker, ikke blot, at det har stedsbevarende værdi at have været spejder, men også, at spejderidealene er så almen-gyldige, at en videre udbredelse af dem vil være til gavn for hele samfundet.

Sct. Georgs Gilderne giver sine medlemmer adgang til at fornemme det særlige kammeratskab mellem folk fra alle kredse, som er et af spejderbevægelsens aktiver, således at de på samme ligefremme måde som i spejdertiden kan udveksle tanker og ideer til gensidig udvikling og berigelse. Det er vist nok den almindelige mening, at man har det fornøjeligt i gilderne – men selskabelige foreninger er de ikke.

I øvrigt vil der vist være grund til at fastslå, at gilderne heller ikke er filantropiske foreninger i almindelig forstand, men gildebrødrenes pligt til at vise hjælpsomhed i alle livets forhold har også givet sig udslag i forskelligt »organiseret hjælpearbejde«, og mange gilder er ejere af børneinstitutioner, feriehjem m. m.

Gilderne er heller ikke som tropssamfund o. l. at betragte som hjælpeorganisationer for spejderne. Man har et samarbejde med spejderne, og man vil gerne hjælpe, hvor man kan. Det er dog værd at erindre, hvad daværende chef for de blå piger, Hanna Lund, udtalte på landsgildetinget i Odense i 1955. Hun sagde, at den bedste støtte, gilderne kan give spejderne, er at skabe gilder med et godt arbejde indad til og udad til, og derigennem overfor offentligheden bevise den værdi, spejderarbejdet har for den enkelte.

Stærren.

Uddrag af artikel i Førermeddelelser.

De uartige børn

af skoleinspektør J. P. Juhler, Farum

Nutidens børn siges at være mere uartige, adspredte og uhøflige end tidligere generationers børn. I hvert fald er der tydelige tegn til, at børnene er ved at dominere og tage magten overalt.

Det er nærliggende og fristende at give børnene hele skylden, men ved en nærmere prøvelse viser det sig, at den går ikke. – For mig har det altid stået indlysende klart, at 99 pct. af skylden for den fortvivlede situation – for den er fortvivlet – ligger hos den eller de voksne, som er med til at præge børnenes hverdag.

Mangfoldige hjem har af en eller anden grund hverken tid eller kræfter til at tage sig så meget af børnene som før.

De fleste hjem præges af jag og nervøsitet i kampen for en såkaldt højere levestandard – og børnene betaler!

Mange flere hjem opløses ved skilsmisser end før – og børnene betaler! Det er et faktum, at mange børn ikke bliver opdraget mellem kl. 14 og 22, fordi der ganske simpelt ikke er nogen til at tage sig af dem. Og det er med børn som med alle andre »kulturer«, uden fortsat og planmæssig pleje gro de vildt. Igen bliver det børnene, der betaler for de voksnes sløseri.

Det er de voksne, der daglig fylder børnene med en uhyrt bunke skidt gennem aviser, ugeblade, radio og biografer i den såkaldte friheds og oplysnings navn. Tænk på, hvad der i tidens løb bundfælder sig i børnenes sind og sjæl af stof til konflikter fra disse kilder! Er det særlig mærkeligt, at en barnehjerne bliver forvirret og fortvivlet, når den daglig lukkes ind i en problemverden, som selv tager pusten fra modne voksne?

Et 10–12 års barn af i dag er ofte i besiddelse af en større erfaringskreds og større almenviden om de intimeste ting i menneskelivet og de store verdensproblemer, end en 20-årig var det i forrige slægtled. Det vil atter sige, at meget af det, man i hjem, skole og forening søger at interessere dem for og undervise dem i, forlængst er overfløjet af virkelige problemer og interesser.

Vore børn er mærkeligt modne i hele deres tale og færd, men det er en modenhed som det ormstukne æbles. Det er ikke en naturlig modenhed. Det er en modenhed, der er fremkaldt for tidlig og derfor unaturlig.

Vi, den gamle slægt, syntes, at det var interessant og spændende i religionstimerne at høre om Guds mange historier. I dag har det mere interesse at tale om Guds eksistens i det hele taget, og om læreren og præsten selv tror på det, de siger om Gud.

Det, som jeg personlig synes har været med til at skabe »respektløse« og uartige børn, er den katastrofale kendsgerning, at den voksne i vestens kulturkreds har forsøgt at afskaffe Gud og troen på ham og hans ord. – Hvad har nutidens børn at ty til, når alt omkring dem synes at ramle? Ingen verdens ting, for Gud eksisterer jo ikke! Det siger far og mor, det siger læreren i skolen, det siger avisen og kammeraterne.

Vi må være med til at give dem noget at leve og dø på! Husk igen: Det er de voksnes skyld, men børnene må betale!

Er der da slet ingen fejl hos børnene selv? Svar: Nej!

Børnene er et produkt af de voksne, af samfundet, og »som de gamle sjunge, sådan pippe de unge«! Det er en naturlov. Prøv så at vælte den!

Børn er vist ens over hele jorden i anlæg og indretning. Men når de voksne ikke har tid til at tage sig af dem, eller ikke har lyst, og når de voksne er trætte, overkørte, tomme for idealer og mangler en levende tro på en levende Gud, er det for mig at se ikke et under, at den vigtigste af alle opgaver – opdragelsen af den ny slægt – mislykkes, og børnene selv tager magten fra os og bliver frække, nervøse, urolige og fortvivlede og bliver »værrer og værrer«.

RASKE BØRN HJÆLPER syge børn

SPEJDERHJÆLPEN 1/4 MILLION KRONER

Som De sikkert allerede har opdaget, blev »Spejderhjælpen«, som afholdtes i september 1960, en vældig succes. Det lykkedes de fire spejderkorps at samle 276.000 kr. sammen til vanskeligt stillede og syge børn. Denne sum var langt over forventning og styrker os i følelsen af behovet derfor.

Med disse linier vil vi gerne bringe Dem en tak, fordi De sluttede op om aktionen – idet De dels gav Deres pige eller dreng lov til at deltage – og dels skubbede på, når det kneb. Der er ingen tvivl om, at denne form for indsamling, hvor børnene skal arbejde sig til det de giver, har en stor pædagogisk betydning – og vi glæder os over, at vi samtidig har mulighed for at hjælpe børn, som er i nød på forskellig vis.

De indsamlede midler er nu fordelt, idet man af det samlede beløb vil anvende de 260.000 kr. på følgende måde:

Til hjælp til opførelse af børnegården SAMUELSGARDEN på det ydre Nørrebro i København	kr. 50.000
Til hjælp til opførelse af et observations- spædbørnshjem for Jylland i Hasle ved Århus	» 50.000
Til hjælp til opførelse af et nyt behandlings- hjem i Udby på Fyn for nervøse børn fra Fyn og Sønderjylland	» 50.000
Til Red Barnets hjælpearbejde for algerske flygtningebørn	» 50.000
Til Red Barnets børnehjælpearbejde i Grøn- land	» 50.000
Til etablering af ferielejr for vanskeligt stillede småbørn fra Storkøbenhavn	» 10.000

Vi håber på fortsat at kunne afholde »Spejderhjælpen« – til gavn for syge og nødlidende børn – og til gavn for vore egne børn, som lærer at hjælpe andre. I øjeblikket er der stort behov for hjælp, ikke mindst uden for vore egne grænser.

Elis Hansen.

Hvem er hvem

Det Danske Pigespejderkorps (de blå pigespejdere).

Blå uniform med grønt halstørklæde.

Korpskontor: Lundsgade 6, København Ø.

KFUK-Spejderne i Danmark (de grønne pigespejdere).

Grøn uniform med grønt slips.

Korpskontor: Amaliegade 24, København K.

Det Danske Spejderkorps (de gule spejdere).

Khaki uniform med tørklæde i forskellige farver.

Ulveungerne blå sweater.

Søspejdere:

Blå uniform.

Korpskontor: Frydendalsvej 32, København V.

KFUM-Spejderne i Danmark (de grønne spejdere).

Grøn uniform med rødt halstørklæde.

Korpskontor: Amaliegade 24, København K.

Disse fire spejderkorps er tilsluttet den internationale spejderbevægelse.

Redaktion: Kontaktsudvalget for de fire danske spejderkorps.
Ansv. redaktør: Erik Parup.

Rigtigt
SPEJDER UDSTYR

får man kun i
korpsets egne

SPEJDERDEPOTER

